

Drugi dan je prišel nadzornik v vas in povpraševal po Frêncetu; nihče ni vedel zanj.

Ko so povedali županu, da je Lola zbežal iz norišnice, je rekel:

„Na mestno pokopališče naj ga gredo iskat, danes je tam njegov dan!“

A nadzornik je ta čas že odšel.

Ljudje so se tresli po vasi:

„Kaj bo, če pride in se maščuje, kakor je obljubil!“

* * *

Nič ne vem, kje je Frênce sedaj. Morda še vedno v norišnici — miren in tih, morda divja in besni; morda je zopet ušel pred tednom, morda včeraj ali danes in je prišel domov in razbil komu glavo, razdrobil kosti.

Poznam ga in nič bi se ga ne zbal, če bi ga srečal; nikoli mu nisem rekel zlê besede, nikoli me ni ošvignil z divjim pogledom.

Nič bi ga ne bilo treba zapirati v norišnico, če bi ne bilo na svetu hudobije — če bi bili vsi prijazni ž njim ali ga vsaj na miru pustili.

Kje stoji zapisano, da sme vsakdo oropati režeža na duhu in premoženju! Kdaj in od koga je bila dana postava, da ima vsak otrok pravico zbsti ga s svojim strupenim jezikom!

Če ne bi čutil, naj bi bilo, a boli ga bolj kot marsikoga.

Pol njegove blaznosti, vso njegovo besnost, vso nesrečo, ki jo je že povzročil, s sirto nogo starega Jerneja povrhu — vse ima na vesti hudobija ljudi.

Če vse to lahko in mirno opravičijo sami sebi in svoji vesti — čudni ljudje . . .

Meditacija ob nevihti.

Spisal Ksaver Meško.

d vzhoda do zahoda, od juga do severa se je razprostrl mrak jeze božje. Polno je je vse nebo, vsa zemlja drhti pod njo.

Glej, tudi mi stojimo trepetajoči pred grozečim Tvojim obličjem, srditi Bog. Tudi mi drhtimo pred uničujočimi žarki razvnetega, nemilostnega Tvojega očesa; v prah se grudimo ob grmeči Tvoji govorici.

Ali nas uniči Tvoja roka v velikem in pravičnem srdu, o Gospod?

Smrtno tesno je našim srcem in plašnim našim dušam. Ker ali je ostala kdaj bilka, kjer je kosila Tvoja roka? Ali je paberkoval kdo, ko si otresal Ti grozde s trte življenja, da jih ožmeš v stiskalnici svoje jeze?

Če govoriš Ti, kdo naj odgovarja? Ko se srdiš, kdo naj obstoji pred bliskom Tvojega srda? Če uničuješ Ti, kdo naj oživlja?

A spomni se, o Gospod, prosimo v ponižnosti, da smo delo Tvojih rok, Tvoje ljudstvo, Tvoji otroci. Ali zmelje lončar z enim mahom v prah delo svojih rok? Ali pozabi mati svoje dete, na prsih vzgojeno v neskončni ljubezni?

In če bi pozabila mati, Ti, o Gospod, ne pozabiš. Sam si rekel in prisegel, da ne pozabiš.

Zato se usmili! Zaradi sebe, neskončno Resnični in Zvesti, ne zaradi nas, nevrednih! V Tvojo čast

bo to usmiljenje, neskončno Usmiljeni! Nam bo v svarilo in v živ vir hvaležnosti in ljubezni.

Nedolžne oči naših malih poglej, angelov, tako bližnjih očetovskemu Tvojemu srcu. Poglej, kako se ozirajo v grozeče Tvoje obličje plašni in proseči:

„Prizanesi!“

Čuj, nedolžne slavlilke Tvoje, ptice-pevke se oglašajo. Skrile so se pred bliskom Tvoje jeze v svoje majhne domove v najgostejšem grmovju. Odtam prosijo plašno in drhteče:

„Prizanesi!“

Glej, na njivi šumi pšenica in čaka srpa. Iz ljubezni hrepeni po smrti, da ohrani življenje ljudem, Tvojim otrokom. Iz te ljubezni šumi in prosí:

„Prizanesi!“

Na Svoje oltarje se ozri, o Gospod! Čakajo daritve velikemu Tvojemu imenu v čast — kruha in vina. V tem nemem pričakovanju kličejo tudi oni:

„Prizanesi!“

Res, Ti si neskončno svet; mi pa smo Te žalili! Ti si neskončno pravičen, a mi smo Te zasmehovali! Zato priznavamo skrušeni: „Pravico imaš: Udari!“

A Ti si tudi neskončno prizanesljiv. Mi pa smo tako slabi in revni. Zato vpijemo iz globočine k Tebi in prosimo z velikim zaupanjem:

„Usmili se! Prizanesi . . . prizanesi . . .“

